

A téren

erős szél fújta a haját.
reszketett a hidegben.
hozzám bújt, miközben halkan sírt.
szorítottuk egymást.
a tér sötét volt.
ismeretlenek húztak el mellettünk.
nem mertem kérdezni.
vártam.
a színdarabot követően hirtelen megtelt a tér.
hangos zümmögés szállt felettünk.
a szorítása nem enyhült.
az egyik ostorfa világosságot árasztva borult lángba,
majd recsegve-ropogva eldőlt.
újabb és újabb fa gyulladt meg.
az emberek mozdulatlanul szemlélték.
az első tűzoltóautó négy perc múlva jelent meg.
addigra már hét báméjszkodó égett szénné.

*

Korábban végeztem, így volt időm, hogy elugorjak az Ildikóba, a temető mellett lévő virágüzletbe, ahol városunk lakóinak egybehangzó véleménye szerint, a legszebb vágott virágot lehet kapni, és ahol ráadásul a főnöksasszony lánya, a mindig kedves és mosolygós Sarolta szolgálja ki a vásárlókat, aki amellet, hogy gyönyörű, csodálatos csokrokat tud készíteni még a másodosztályú virágból is, és az árak is kedvezőek, tette még hozzá Feri egyik közös sörözésünk alkalmával, és ezt neki, mint a város köztisztelőnek örvendő gavallérjának, akiről a kulturális intézmények igazgatónói

tudnának a legtöbbet mesélni, készségesen el is hittem. Szóval volt időm elugrani az Ildikóba, és még az sem törte le a jókedvemet és nem rendítette meg nyugalmamat, hogy majd fél órát kellett várnom a városi buszra, amelynek törzsutasközössége, mint láthattam, megtört özvegyasszonyokból állt. Az Ildikóban sokáig nézelődtem, míg végre választottam, de Sarolta tehetségét nem sikerült letesztelnem, hisz végül is úgy döntöttem, az lesz a legegyszerűbb, ha nem viszem túlzásba a dolgokat, hanem egyszerűen megveszem a legszebb vörös rózsát, aminek kiválasztását azért természetesen Saroltára bíztam. A rózsával még egy bő órán keresztül bolyongtam a városban, időnként kellemetlen volt magamon érezni a járókelők pillantásait, de egye fene, ennyit megér, meg különben is elmúlt már az az idő, amikor egy szál rózsza ledöntötte a nőket a lábukról, már nem azt gondolják a kezében virággal sétáló férfiről, hogy egy gentleman, aki éppen hódítani készül, akinek ma talán szerencséje lesz, hanem az jár a fejükben, hogy nini, egy újabb balfasz, akit valakinek sikerült az ujjai köré csavarnia. Persze mindezt csak a második sör után tudtam megfogalmazni magamban, és természetesen a többi férfihoz hasonlóan én is igyekeztem úgy sétálni, hogy a fejfelé álló rózsza minél kevésbé legyen látható. A harmadik kávézóban már semmi kedvem nem volt sörözni, mert mégiscsak egy balfasz vagyok, akit valakinek sikerült az ujjá köré csavarnia, és aki nem mer opálos szemmel a nagybetűs nő szemébe nézni, így hát egy kávé rendeltem, és fél órán keresztül iszogattam a hatalmas virágcserepekbe ültetett, alig néhány éves tuják mellett. Mikor már huszonhatodszor pillantottam az órára, konstatáltam, hogy ideje indulnom, és miután rendeztem a számlámat, és türelmesen megvártam a visszajárót, mert elvből nem vagyok hajlandó borralalót adni a pincéreknek, megindultam a színház felé, ahol rajtam kívül még néhány férfi álldogált, bizonyítva, hogy az éppen futó darab kizárólag nőknek való, és a férfiak inkább eltekintenek attól, hogy megnézzék, helyette inkább sört isznak és virágot vesznek, míg szívük választottja jókat kacag a férfinem esetlenségén. Undorodtam a színház előtt ácsorgó férfiktól, és ezen az sem változtatott, hogy én is közéjük tartoztam a száználmas rózsámmal meg az idióta vigyorommal, amellyel azt akartam jó előre jelezni, hogy egyáltalán nem ittam, csupán boldog vagyok, hogy látom. Először csak az egyre erősödő hangokat hallottam, majd egyenként, párban vagy hármas-négyes csoportokba verődve körülbelül hetven nő lépett ki az ajtón, hagyta el a színházat és vette az irányt a legközelebbi kávézó vagy az éppen várakozó férfiak egyike irányába, míg az idősebbek gyors léptekkel hazaindultak. Boldognak tűnt, és az arcára valami eddig nem látott elégedettség ült ki, amely mintha azt mondta volna, *tudtam, hogy rózsával vársz, mint ahogy a többi balfasznak sem ju-*

tott eszébe semmi kreatívabb. És mintha a köszönéséből, és mintha az öleléséből, és mintha a csókjából, és mintha a kézfogásából is ez a *tudtam, hogy rózsával vársz* csengett volna, de már nem volt mit tenni, suta mozdulattal felé nyújtottam a virágot, aminek egyik tüskéje azonnal a tenyerébe szúródott, de ezen is csak nevetett, és ebben a nevetésben is benne volt a *mint ahogy a többi balfasznak sem jutott eszébe semmi kreatívabb*, majd a szemébe néztem, és igyekeztem minél tovább állni a tekintetét, a szúrós tekintetét, és azt szerettem volna, hogy ez soha ne szakadjon meg, mivel ebben nyoma sem volt a balfasznak meg a semmi kreatívabbnak sem, csak ő volt ott meg a mindennapos magánya meg a rózsza, ami mintha nem is a tenyerét, hanem legalábbis a szívét sebezte volna fel, halálosan. Így álltunk, már magam sem tudom meddig, egyre mélyebbre merülve egymás tekintetében, amikor valami világosságot észleltem a szememben, lángok tükröződtek benne, szembogara egyre idegesebb remegésbe kezdett, majd a könnyei mögül feltörő sikoltás rezgette meg a levegőt körülöttünk, és ekkor rohanni kezdett, miközben folyamatosan sikoltozott, és rajta kívül senki sem mozdult a téren, ő volt az egyetlen, mindenki némán és mozdulatlanul bámulta a lángoló fákat, csak ő rohant, és vissza sem nézett, és csak az ő hangja úszott a levegőben, meg a százéves fák ropogása, pattogása és időnként a robaj, amikor egyik-másik kidőlt, maga alá temetve a némán és mozdulatlanul báméskodókat, nem kímélve sem a nőket, sem a gyerekeket, akik még akkor sem mozdultak, amikor a ruhájuk lángra kapott, és az anyák sem sírtak, csak bámultak némán és mozdulatlanul.

*

(nyolc óra)

(a szökőkút mellett ülök, előttem könyv)

– Szia!

– Szia!

– Benedek Miklós, ha nem tévedek...

– Igen. Nem tévedsz. Szeretnél?

– Tévedni?

– Igen. Szeretnél?

– Nem. Fagyizni szeretnék.

– És mi lesz a sörrel?

– Milyen sörrel?

– Ami a táskámban lapul.

– Hideg?

– Amennyire az időjárás engedi.

– Egyszóval nem.

- Igen, nem igazán.
- Leülhetek?
- Csak ha sörözünk.
- (leül)*
- Sörözzünk!
- Sörözzünk!
- (két dobozos sört veszek elő a táskámból)*
- (kibontjuk)*
- Mit olvasol?
- Verseket.
- Miért?
- Hogy valóra váljanak.
- Sajátjaidat?
- Nem. Csakis másét.
- Miért?
- Már mondtam. Hogy valóra váljanak.
- Nem úgy értettem. Miért nem a sajátjaidat?
- Rövid az élet...
- Ahhoz, hogy saját magad olvasd?
- Nem. Hogy halandókat olvassak.
- Mindenki halandó.
- De nem mindenki egyformán.
- Hiszel az olyan örök életes dologban?
- Nem. A halál végességében hiszek.
- Hogy a halálnak is vége lehet?
- Igen.
- És nálad véges?
- A többségnél nem az.
- Akkor mit olvasol?
- mint a csendbemerült szók rezegő s örök
zöngéhangja a szív mély rezonátorán,
mint mesék kicsiszolt, mesteri ékköve,
mely a titkosölű, havas
márvány legközepén szunnyadozott soká
s most kitárva tüzel kék-lila-halkvörös
pompa színeiben s fellobogó ezer
gyertya fényerejével ég...*
- Ez szép!
- Az.
- Miről szól?

- Még nem döntöttem el.
- De azt mondtad, hogy nem a sajátod.
- Attól még eldönthetem, miről szól.
- Igaz. Például a tűzről is szólhat.
- Akár arról is, de nem feltétlenül.
- Oké, de most a kedvemért vegyük úgy, hogy a tűzről szól...
- Vegyük.
- ...és arról, hogy felgyullad a város.
- Gyulladjon.
- Mit csinálnál, ha hirtelen minden lángra kapna?
- Semmit. Megszorítanám a kezed.
- Miért?
- Hogy ne tudj elfutni.
- Nem is akarnék.
- Mindenki el akar futni.
- Én nem.
- De. Te is. Mindenki.
- Ez az a bizonyos életöszton.
- Igen, az.
- Olvass valamit!

*Tüzes lángkévét lövelljen a föld!
Szemet-vakító tűztenger legyen,
Mi földet, eget és mindent betölt! –
S aki versenyt záug, sír a felsikoltó,
Jajongó lánggal, énmagam legyenek!*
(hosszú csend)

- Mi az ott?
- Hol?
- Ott, a tér másik oldalán. Valami ég.
- Tudom.
- Gyerünk innen!
- Maradj. Ide nem ér el.
- Félek. Nem kellene szólni valakinek?
- Maradj.

(leül)
*(Fojtott parázs, mely végre levegőt kap,
minden kigyúlt, vörös tüzet zihált
és ő csak állott feszesen az örült
fényzuhogásban, mint egy megdicsőült.)*